

Мрії в бурю

Леся Українка

Лежу самотна в накритті важкому,
від холоду, чим можу, боронюся,
щоб не впивався в тіло пазурами,
і бурю слухаю...

Як тонко свище
Шнурок від лота, мов співає пісню.
Стерно рипить, мов голосом старечим
на бурю скаржиться, на трудну путь.
Машина бухає і стогне важко,
мов велетенські груди в агонії...
Вже другий день блукаємо по морю,
втерляли шлях, од берега відбились.
Ніхто не відає, куди нас кинуть
свавільні хвилі. І здається часом,
що так судилось плавати довіку,
як мореходцям проклятим в легенді.

.....

Закрию очі, сплю – не сплю і марю.
Здається, мовби, мчу я у санках
по сніговім шляху, так швидко-швидко,
з замету на замет, з гори в долину.
Рипить сніжок, співає полозок,
санки летять під білії намети
ялин лапятих, поміж колонади
струнких поважних сосен, через ріки,
у сталь заковані. Шугає вітер,
а сніжні зорі все мені цілують
чоло гаряче. Без ваги лечу
в шалену сніговицю на погибель...
В діл з кручі раптом кинулись санки...
Ох!.. Прокидаюсь. То міцніє буря.
Гудок ридає, гасла подає.
Стук, брязкіт, падає, що може впасти,
ніхто вже й не вважає, – хай там гине! –
Всяк сам, неначе краб, держиться чіпко...

Блиснуло сонце, але хвилі чорні,
мов крила птаства хижого... А далі
покрила все сліпа та біла хуга.

.....

І знов я трачу тямок в тяжкій мрії.
...Се я лечу на дикому коні.
Упала охляп і держусь за гриву.
Кінь скаче вчвал щосили є, щодуху.
Я чую, як у ньому серце б'ється,
От-от розірветься... Ой коню, швидше!..
За нами мчить зле-лютая погоня,
якась орда велика, незчисленна,

вона гукає, гоготить, регоче
злорадим сміхом, людоїдським. Чорна,
страшна орда... Ой коню, коню, швидше!..
Чи то не кулі тонко заспівали?
Що гримає? Чи грім, чи гаківниці?
Що так сичить? бичі з живих гадюк?
Боюся озирнутися. Боюся
зомліти, як угледжу їх обличчя
бридкі та дикі, щоб з коня не впасти
і не дістатися їм на поталу...
Гей, коню, вчвал!.. Перелетіти прірву.
Орда за нами. Ой, вона ще ближче!
От зараз кинеться, і нас розірве,
і вип'є миттю нашу кров гарячу,
і чорним роєм наші трупи вкриє...
Спіткнувся кінь! Упав...

О мрії-мари!

Страшніші ви, ніж сая справжня буря.
Вже краще буду так, без сну лежати,
дивитимусь, як тут по білій стелі
від бурних хвиль перебігають тіні,
чигатиму, чи не заблісне промінь,
і буду слухати без марних жахів
потужний моря спів, та й – будь що буде!

[20.01.1911 р. В морі на бездоріжжі]